

РЕШЕНИЕ

№ 3710

гр. София, 18.11.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 27 състав, в публично заседание на 26.10.2010 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Аглика Адамова

при участието на секретаря Ани Андреева, като разгледа дело номер **3279** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-178 АПК вр. чл. 50, ал.2 Закона за марките и географските означения.

Образувано е по жалба на „Б. Б.” срещу решение от 11.03.2010г. на П. на П. В., с което е отказано вписване на прехвърляне правото върху марка с рег. № 49262. Жалбоподателят, чрез процесуалния си представител поддържа, че в административното производство са допуснати съществени нарушения на производствените правила и че е нарушен материалния закон. Поради това се моли решението да бъде отменено.

Ответникът – Председателят на П. В. оспорва жалбата.

Заинтересованата страна ”Л.” Е. не взема становище.

Заинтересованата страна О. В. Г. оспорва жалбата.

Съдът, след като се запозна с доводите и възраженията на страните и представените доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Съгласно свидетелство на П. В. от 05.11.2004г. и справка към 09.11.2009г. словна марка рег. № 49262 „Лактеа” е регистрирана на 02.11.2004г. за стоки и/или услуги от клас 29 с притежател „Л.” Е..

На 02.11.2009г. е издадена заповед за изпълнение от СРС, 38 състав по ч.гр. д. 48798/2009г. , с която е разпоредено „Л.” Е., „Милкиекс” ООД и М Г К за заплатят солидарно на О. В. Г. сумата от 20000лв, ведно със законната лихва върху главницата от 29.10.2009г. до окончателното издължаване и разноси в размер на 110лв. За сумата над 20000 лв до 30000 лв искането за издаване на заповед за изпълнение е било

оставено без уважение. На същата дата е издаден изпълнителен лист на О. В. Г..

На 20.11.2009г. ЧСИ рег. № 838 с район на действие СГС, по изпълнително дело № *4943, образувано въз основа на издадения изпълнителен лист и по молба на О. В. Г., налага заповест, на основание чл. 517, ал.1 ГПК, върху търговската марка рег. № 49262 „Лактеа”, регистрирана на 02.11.2004г, притежавана от „Л.” Е.. Заповестното съобщение постъпва в П. В. на 28.11.2009г. На 02.12.2009г. постъпва уточняващо съобщение от ЧСИ Бъзински за налагане на заповест върху марката, на основание чл. 22а, ал.1, т.2 ЗМГО, с копие от изпълнителния лист.

Междувременно, на 23.11.2009г. „Л.” Е. прехвърля безвъзмездно на „Б. Б.” правата върху словна търговска марка рег. № 49262 „Лактеа”, регистрирана на 02.11.2004г.

На 08.12.2009г. „Б. Б.” подава искане за вписване на прехвърлянето на правото върху марка до Патентното В..

На 09.12.2009г. с решение на зам. П. на П. В. е наредено да се впише в Държавния регистър на марките забрана на „Л.” Е. да се разпорежда с правото върху марка с рег. № 49262. Видно от представената справка, забраната е вписана в Държавния регистър на 11.12.2009г., а публикуването на това обстоятелство е извършено в брой 3 от 31.03.2010г. на Официалния бюлетин на П. В..

На 11.12.2009г. ЧСИ рег. № 838 с район на действие СГС, по изпълнително дело № *5585, образувано въз основа на изпълнителен лист за сумата 26 917 лв главница, законната лихва от 01.12.2009г. и 2538, 44 лв разноси, издаден по ч. гр.д.№1492/2009г. на СевлиеВСки районен съд, налага заповест, на основание чл. 22а, ал.1, т.2 ЗМГО върху същата търговска марка рег. № 49262 „Лактеа”, регистрирана на 02.11.2004г, притежавана от „Л.” Е.. Заповестното съобщение постъпва в П. В. на 19.12.2009г.

На 09.02.2010г. с решение на П. на П. В. е наредено да се впише в Държавния регистър на марките втора забрана на „Л.” Е. да се разпорежда с правото върху марка с рег. № 49262. Видно от представената справка, забраната е вписана в Държавния регистър на 09.02.2010г.

С оспореното решение от 11.03.2010г. Председателят на П. В. отказва да впише прехвърляне на правото върху марка, по искането от 08.12.2009г. на „Б. Б.”. В мотивите е посочено, че искането отговаря на изискванията на чл. 21 ЗМГО, но е изтъкнато вписването на двете обезпечителни мерки за забрана за разпореждане.

На 16.04.2010г. с постановление изп. № 36996/08.07.2010г. на ЧСИ рег. № 838 Бъзински по изпълнително дело № *5585 процесната търговска марка, като движима вещ, за сумата от 17 000 лв, е възложена върху О. В. Г..

С окончателно решение от 07.06.2010г. на С градски съд, АО, III- състав по гр.д. 6405/2010г. е оставена без уважение жалбата на „Л.” Е. срещу постановлението.

На 16.07.2010г. О. В. Г. е подал искане за вписване на прехвърляне на правото върху марката до П. В..

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е допустима, като подадена в срок, от легитимирано за това лице и срещу подлежащ на обжалване индивидуален административен акт.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган – председателят на П. В., съобразно чл. 21 ЗМГО вр. чл. 3 и чл. 5 от Устройствения правилник на ведомството чл.45 ЗМГО.

Решението е издадено в предвидената от закона форма, като съдържа необходимите

реквизити – наименование на органа, наименование на акта, адресат на акта, правни и фактически основания за издаването му, разпоредителна част, дата на издаване и подпис, указания относно срока и реда за обжалване.

При издаване на обжалвания административен акт не са допуснати съществени нарушения на процесуалния закон. Производството е започнало по искане на дружеството – жалбоподател от 08.12.2009г. Специални процедурни правила по разглеждане на исканията за вписване на прехвърляне на правото върху марка на се предвидени в ЗМГО. Административният орган следва да прецени дали са законовите предпоставки за извършване на вписването. Произнасянето, съответно вписването, следва да извършат в сроковете по чл. 57 АПК. В случая това не е сторено. Това процесуално нарушение не е от категорията на съществените, тъй като не е от естество да промени фактическите и правните изводи относно допустимостта на вписването на прехвърлянето на марката.

Актът е издаден в съответствие с буквата и целта на материалния закон.

Съгласно чл.5 ЗМГО /в редакцията към момента на издаване на оспореното решение, в която редакция са и всички цитирани разпоредби/ Държавният регистър на марките се поддържа от Патентното В. и съдържа данни за всички регистрирани марки и за всички последващи вписвания по отношение на тях. Разпоредбата на чл. 7 предвижда, че Държавният регистър е публичен. Всеки може да иска справка или извлечение от съдържанието им. Разпоредбата на чл. 49 ЗМГО задължава Патентното В. да извършва публикация в официалния си бюлетин за всяко вписване по отношение на регистрирана марка не по-късно от 3 месеца след вписването в Държавния регистър на марките. Вписването има оповестително действие, както е при вписване на регистрацията на марката и на промените в името и адреса на притежателя например. В изрично посочените случаи то има и материалноправно действие, както е при прехвърлянето на правото върху марка – чл. 21, ал. 5 ЗМГО, отказът от правото върху марка – чл. 24, ал.2 ЗМГО, действието на обезпечението и залогът по отношение на трети лица – чл.22а, ал.4 и чл. 22б, ал.3 ЗМГО и др. В този смисъл неоснователни са доводите на жалбоподателя, че вписването по чл. 21, ал.3 ЗМГО има само оповестително действие, след като материалноправното действие е изрично регламентирано в чл. 21, ал.5 ЗМГО.

Изискването за публикуване на държавните регистри на интернет страницата на ведомството е въведено с изменението на закона, публикувано в ДВ бр. 19 от 2010 г., в сила от 10.03.2011 г. Вписването в Официалния бюлетин, публикуването на Интернет страницата на Патентното В., независимо дали са извършени в предвидените срокове, както и липсата на вписване в бюлетина или на публикуване, не се отразяват на материалноправното действие на вписването в Държавния регистър, когато такова е предвидено. Вписването в бюлетина и публикуването в интернет имат само оповестително действие, което дублира същото действие на Държавния регистър / с изключение на публикуването на заявки за регистрация/.

Правото върху марка може да бъде прехвърляно като всяко друго право, съгласно чл. 21, ал.1 ЗМГО. Това се извършва с договор, който има относително действие – не по отношение на всички, а само за страните по сделката. От друга страна обаче, правото върху марка е абсолютно право /изключително право/ - чл. 10 ЗМГО. Затова съгласно ал.3 на чл.21 ЗМГО прехвърлянето се вписва в Държавния регистър по молба на една от страните, към която се прилага документ за прехвърляне. На новия притежател се издава удостоверение. В ал.5 е предвидено, че прехвърлянето има действие по

отношение на трети лица след вписването му в Държавния регистър. Трети лица по смисъла на чл. 21, ал.5 са всички правни субекти, извън прехвърлителя и приобретателя по сделката за прехвърляне на правото върху марка, включително и О. В. Г.. Поради това договорът от 23.11.2009г. поражда облигационното си действие за страните по него от момента на сключването си, но транслативният ефект по сделката - прехвърлянето на правото върху марка се счита противопоставимо на третите лица от момента на вписването в Държавния регистър. Или към момента на получаване на първото заповно съобщение от ЧСИ – 28.11.2010г. в Патентното В., договорът за прехвърлянето на правото върху марка не е породил действие за други лица и не е противопоставим на други лица, освен на страните по него.

Неоснователни са твърденията, че ответникът е бил длъжен да извърши вписване на прехвърлянето на марката. При прилагане на чл. 21 ЗМГО ответникът има право на преценка дали са законовите предпоставки за допускане на вписването и в определени хипотези може да откаже да го извърши. От друга страна, администрацията няма право на преценка при вписване на запови, когато това е поискано от съдебен изпълнител. Вписването е законна последица от налагането на запови. Действието по вписването в този случай не представлява индивидуален административен акт, не се съобщава по реда на АПК и не подлежи на самостоятелно оспорване. Защитата срещу това действие се осъществява в рамките на защитата срещу действията на съдебния изпълнител.

Съгласно чл. 22а ЗМГО правото върху марката може да бъде обект на обезпечение по предявен или бъдещ иск. Съдът по искане на ищеца, без да уведоми ответната страна, може да допусне и някои от следните обезпечителни мерки: 1. забрана за използване правата върху марката от притежателя или лицензополучателя; 2. забрана за разпореждане с правата върху марката от притежателя. Обезпечението се вписва в Държавния регистър на марките по молба на една от страните по иска. Обезпечението има действие по отношение на трети лица от момента на вписването в Държавния регистър на марките в Патентното В..

Макар цитираната разпоредба да касае само обезпечителните мерки по бъдещи или предявени иски, това не означава, че законът забранява налагане на запови върху правото върху марка от страна на съдебен изпълнител по повод изпълнително производство. Напротив, тази норма е още един аргумент в подкрепа на това, че правото върху марка, както всяко друго субективно право, за което не е налице изрична забрана, може да бъде обект, върху който да се насочи принудителното изпълнение – чл. 442 ГПК. Именно затова чл. 22 в ЗМГО допуска включването на правата върху марки в масата на несъстоятелността.

Освен това обсъждането на законосъобразността на предварителното изпълнение, завършило с възлагане на марката върху вискателя не е предмет на настоящия спор, още повече, че по законосъобразността на възлагането се е произнесъл СГС с влязъл в сила съдебен акт.

За налагане на запови в този случай се прилагат общите правила за изпълнителното производство, предвидени в ГПК. Действително изпълнението върху марки не е предвидено като самостоятелен изпълнителен способ по ГПК, но, както се посочи по-горе, това не означава, че принудителното изпълнение не е допустимо. Правото върху марка е имуществено право, по което прилича на вземанията; от друга страна то е абсолютно право, по което прилича на вещните права. По-трудно аналогия може да се направи с движимите вещи, защото правото върху марка не е обективизирано във

фактическата действителност и няма телесен характер. То е съвсем различно и отделно право от правото на собственост върху движимата вещ, посредством която се използва марката. Поради това разпоредбата на чл. 78 ЗС няма място за приложение в случая.

Така или иначе, след като се касае за абсолютно право, запорните съобщения, изпратени до длъжника и третото задължено лице не са достатъчни, за да се счита запорът за наложен. Необходимо е вписване, което поражда противопоставимост на запора по отношение на всички, така, както абсолютното право поражда действие по отношение на всички.

От друга страна, целта на запора, било то обезпечителен или изпълнителен, е една и съща – да запази имуществото в патримониума на длъжника, за да може кредиторът, респективно вискателят, да се удовлетвори от него. Поради това чл.401 ГПК предвижда еднакво действие за изпълнителния и за обезпечителния запор. По аналогия, запорът, наложен в рамките на изпълнително производство върху търговска марка, се подчинява на същите изисквания и има същото действие, като обезпечителната мярка върху марката. По тези причини настоящият състав приема, че чл.22а ЗМГО намира приложение по аналогия в случая. Изпълнителният запор върху марка следва да се впише в Държавния регистър и поражда действието си по отношение на трети лица от момента на вписването.

Следователно, считано от 11.12.2009г., когато е вписан в Държавния регистър към П. В. /въпреки че администрацията няма право на преценка в случая и вписването е трябвало да стане незабавно, още с постъпване на запорното съобщение на 28.11.2009г./ запорът е породил действие за „Б. Б.”, която се явява трето за изпълнението лице. По този начин запорът или забраната за разпореждане с марката /която забрана по принцип е част от съдържанието на запора, но не го изчерпва/ става противопоставим на правата, придобити от „Б. Б.” по договора от 23.11.2009г. Основателно при това положение административният орган е отказал да впише прехвърлянето на марката, още повече че до произнасянето е вписан и втори запор /забрана за разпореждане/.

При така извършената проверка на законосъобразността на акта по реда на чл.168 АПК и по изложените съображения съдът намира, че при издаване на оспорвания административен акт не са допуснати нарушения на материалния и процесуалния закон. Жалбата, като неоснователна, следва да бъде отхвърлена.

На основание чл. 143, ал.4 АПК жалбоподателят следва да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 лв, на основание чл. 8 от Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Воден от горното Административен съд С.-град

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „Б. Б.”, съдебен адрес гр. С., У. „М. К Видински” № 8, .2, офис 2 срещу решение от 11.03.2010г. на П. на П. В., с което е отказано вписване прехвърлянето на право върху марка рег. № 49262.

ОСЪЖДА „Б. Б.” да заплати на П. В. сумата 150 лв съдебни разноски.

Решението е постановено при участието на заинтересованите страни ”Л.” Е. и О. В. Г..

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 дневен срок от връчване на преписи на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: